

Svatý Eusebius (česky Smil), papež a mučedník (nar. ve 3. stol., † 17. srpna 309 nebo 310), byl 31. papežem katolické církve. Svátek 17. srpna.

Sv. Eusebius byl nástupcem papeže Marcela I. Jeho pontifikát byl velmi krátký. Archiv Liber Pontificalis udává jeho trvání na pouhé čtyři měsíce, od 18. dubna do 17. srpna. Nejistý je rok, mohlo to být v roce 309 nebo pravděpodobněji v r. 310.

Pocházel údajně z Řecka, působil i jako lékař a stal se knězem. V dubnu roku 309, po smrti papeže Marcela, byl za určitých problémů zvolen jeho nástupcem. Bylo to proti vůli určité skupiny v církvi, která prosazovala Heraklia, jelikož se stavěla nepřátelsky proti těm, kteří se po svém velkém pochybení v době pronásledování chtěli skrze pokání vrátit do plného společenství s církví a s Kristem. Proto nástup papeže Eusebia tehdy provázely rozkol, zmatky a sváry. Několik málo detailů o jeho životě známe z náhrobního nápisu, který dal pořídit pozdější papež Damasus I. (366 – 384). Za pontifikátu Eusebia tedy pokračoval spor, jakým způsobem mají být zpět do církve přijímání odpadlíci z doby krvavého Diokleciánova pronásledování křesťanů. V tomto sporu mu byl největším oponentem zmíněný Heraclius, který vedl v církvi v Římě rozkolnickou frakci, asi z odpadlíků a z jejich sympatizantů. Ale dnes již není zřejmé, zda Heraclius zastával názor na přísnější či mírnější uplatnění tehdejších církevních pravidel. Z nepřilíš jasných zmínek se však zdá, že Heraclius a jeho stoupenci nesmlouvavě požadovali okamžitý a bezpodmínečný návrat do církve, tedy i bez jakéhokoliv pokání. To vyvolalo v Římě násilné rozbroje.

Tehdejší římský císař Maxentius ukončil ten spor a nepokoje tím, že prostřednictvím tehdejší římské policie oba, Eusebia i Heraclia, vykázal z Říma. Papež Eusebius byl násilím deportován na Sicílii do vězení, kde krátce poté zemřel. Papež Eusebius před svou smrtí ve vězení nemohl udělat víc než obětovat utrpení, které ho postihlo, a prosit za pokoj, naplnění Boží vůle a svobodu církve. Bylo to v době, kdy platila nařízení císaře Galeria zaměřená proti křesťanům, omezující jejich život a zakazující jejich společné aktivity.

Boží milost, na jeho obět a prosby, přinesla pak zlepšení situace. Sám císař Galerius pro svůj boj s nemocí, která byla u něj ke konci roku 310 považována za smrtelnou a trvala více měsíců, potom vydal na začátku roku 311 ze Sofie nařízení týkající se svobody křesťanů a jejich shromažďování. Uvedl v něm: „V důsledku naší blahovůle nechť se modlí k svému Bohu za naše zdraví, za stát a sami za sebe, aby stát se těšil z dokonalého štěstí a oni mohli žít bezpečně.“ Následkem toho se pro křesťany otevřela všechna vězení. Po smrti tohoto císaře sice vypuklo nové dvouleté pronásledování, ale církev měla od r. 311 dalšího papeže a v následujícím období již svobodu křesťanům přinášelo vítězství Konstantina Velikého.

Eusebiův nástupce Miltiades byl zvolen papežem 2. června 311 a patrně ještě v témže roce nechal přenést ostatky papeže svatého Eusebia do Říma a pohřbit ve zvláštní hrobce v Kalixtových katakombách. Památka svatého Eusebia se uctívá v katolické církvi rovněž 26. září, což je den, kdy byly jeho ostatky znovu pohřbeny v Římě.

Eusebiova důsledná obrana církevní kázně a následující vyhnání i útrpný pobyt ve vězení, a pak jeho brzké úmrtí způsobily, že je papež Eusebius uctíván jako mučedník.

Ing. Petr Kvapilík

Uzávěrka TRIA: příspěvky doručte do čtvrtku 19. 8. 2010

TRIO - farní list, vydává Řím. kat. farní úřad sv. Mořice v Kroměříži, Stojanovo nám.5, 767 01 Kroměříž. Tel., fax: 573 338 952. E-mail kanceláře: svmorice@svmorice.net, E-mail pro příspěvky: svmorice@svmorice.net. Redakce P. Josef Říha, Ing. Petr Kvapilík, Eva Šafaříková. Redakce si vyhrazuje právo na krácení nebo úpravu příspěvků v případě nutnosti. ♣ Tisk A. Michajlovič, Kroměříž, tiskárna. ♣ NEPRODEJNÉ! Copyright © 2010

TRIO, strana 8

Náš nový kaplan Vladimír Jesenský. Moje svědectví.

Jmenuji se Vladimír. Pocházím ze severu Slovenska, z kraje, který se nazývá Orava. Naše vesnice se jmenuje Ťapešovo a je vzdálena asi 6 km od Oravské přehrady. Mám 2 bratry a sestru, kteří mají 9 dětí. Já jsem nejstarší a je mi 55 let. V mládosti jsem byl veden k víře dost tvrdě. Musel jsem chodit do kostela, aniž bych věděl proč. Nikdo mi neuměl říct, co se tam děje a proč tam mám chodit. Podobné to bylo i s chozením do náboženství, kde nás pán farář nutil (za vydatné pomoci rákosky) učit se něco o Bohu, co jsme nechápali. A tak když jsem měl 19 let, odešel jsem na vojnu a přestal věřit v Boha.

Po vojně jsem žil dost divokým způsobem života. Chodil jsem po hospodách a barech, na zábavy a různé podobné akce. Po čase jsem ztratil smysl života, a tak jsem řekl Bohu: „Jestli jsi, tak mě zbav života, takhle to dál nejde“. Po této krizi se můj život začal pomalu měnit. Přihlásil jsem se do kurzu němčiny, a protože jsem se to chtěl naučit, už jsem tolik neřádoval.

Začal jsem si dělat maturitu a přestal jsem s pitím úplně. Přihlásil jsem se i na vysokou školu do Žiliny a současně s tím i do kurzu psychotroniky. Obě školy jsem nezládal a psychotroniku jsem považoval za důležitější, tak jsem vysokou školu po roce ukončil.

Na kurzech psychotroniky jsem poprvé zjistil, že neexistuje jenom tento materiální svět, ale i svět duchovní. V těchto kurzech byli různí lidé - jogíni, buddhisté, psychologové a také křesťané. Jogíni tvrdili, že tělo se nejlépe očistí potravou a cvičením. Stal jsem se tedy vegetariánem a cvičil jsem jógu.

Po čase jsem zjistil, že tam něco chybí, tak jsem začal s buddhismem a četl jsem Konfucia, Lao tse Tao-te-ting a různou jinou literaturu (o Silvově metodě, reiky apod.). Nic z toho mně však nenaplňovalo. Potkal jsem se s jedním katolíkem a on mi řekl, abych si vážil toho, v čem jsem byl vychován, a tak jsem začal znovu chodit do kostela, modlit se a číst náboženskou literaturu. Tam jsem pochopil, že je to to pravé, co mně naplňuje. Když jsem zjistil, že psychotronika je vlastně magie, tak jsem s ní přestal.

Roku 1995 byl papež Jan Pavel II. na návštěvě v Košicích, jel jsem tam také. Tam to na mně tak zapůsobilo, že jsem poprvé zatoužil stát se knězem, ale ještě to nebylo úplně jasné. Na to mi jeden kamarád nabídl možnost pracovat na misiích v Rusku a já jsem souhlasil.

Do Ruska jsem odjel v roce 1998 a setrval tam rok. Pomáhal jsem farářům v Orle při přestavbě bytu na kapli a při různých jiných pracích. Pan farář mi řekl, že můžu jít do semináře, i když jsem starší a chtěl, abych šel studovat do semináře v Petrohradě. Já jsem souhlasil, ale když přišel na návštěvu náš představený, tak nám to rozmluvil. Tato misie se rozpadla a přijel tam polský kněz. Náš pan farář odjel do Rjazaně, sestry do Saratova a mně nabídl, abych přijel do Bratislavy.

V Bratislavě jsem vstoupil do Sekulárního institutu Fatima a začal studovat angličtinu. Potom jsem se přihlásil na dálkové studium katolické teologie. Tu jsem studoval dva roky a po rozhovoru s představeným jsem přestoupil do Olomouckého semináře, kde jsem studoval 5 roků. 7. srpna 2009 jsem byl vysvěcen olomouckým arcibiskupem na kněze olomoucké arcidiecéze.

P. Vladimír

Informace:

- * **3.8. úterý** - dopoledne - návštěva nemocných v Hradisku
- * **16.8. pondělí** - 17.30 hod. – kostel sv. Mořice - mše sv. pro veřejnost v rámci setkání animátorů v Kroměříži – hlavní celebrant arcibiskup Dominik Duka

Informace na září 2010:

- * V **sobotu 18. září** se uskuteční v Kroměříži setkání dobrovolných pracovníků Charity. Zde náleží i účastníci Tříkrálové sbírky – jak vedoucí, tak i děti. Celodenní program nabízí setkání i zábavu pro všechny věkové skupiny.
- * Oslavy 750 let kostela sv. Mořice v Kroměříži vrcholí!
V **sobotu 11.9.** se uskuteční program pod názvem „Den a noc k oslavě sv. Mořice“. Odpoledne se uskuteční živá šachová partie o pohár sv. Mořice, která bude na novém Hanáckém náměstí. Od 19 hodin až do půlnoci bude řada odborných komentovaných přednášek přímo v kostele sv. Mořice, které budou proloženy hudebními vložkami. V **úterý 21.9.** bude varhanní koncert pod názvem „K počtě sv. Mořice“, na kterém vystoupí za varhanami Petr Kolář a Nao Higano se svými sólovými áriemi. Ve **středu 22.9.** bude adorační den u sv. Mořice, který vyvrcholí v 18 hodin slavnostní bohoslužbou, kterou budou celebrovat k počtě sv. Mořice a jeho druhů duchovní kaplani Armády ČR. V **neděli 26.9.** bude slavnostní bohoslužba s hlavním celebrantem arcibiskupem Janem Graubnerem.

„Uviděl ho, a byl pohnut soucitem“ (Lk 10,33) - KCHO Brno 7. – 11.7. 2010

Pokud máte doma knihovničku se současnou křesťanskou literaturou, určitě mezi tituly nechybí nějaké dílo francouzského zakladatele komunity Blahoslavenství P. Jacquese Philippa. Tento charismatický kněz přijal pozvání na letošní katolickou charismatickou konferenci do Brna, kde byl hlavním přednášejícím. Ale nejen kvůli němu se do pavilonu „F“ na výstavišti sjelo letos kolem 6000 křesťanů, kteří tak zareagovali na Boží slovo uvedené v mottu konference. Příběh o milosrdném Samaritánovi znají velmi dobře už malí školáci (myslím, že po Marnotratném synu je to nejfrekventovanější podobnoství evangelíí) a určitá míra soucitu taky patří k základnímu vybavení křesťana. Přesto tušíme, že to asi nebude tak jednoduché, jak to zatím kolem nás funguje, či často spíš nefunguje.

Vstupní přednáška čtvrtého dopoledne s názvem „Dvojjediná láska“ v sobě nesla kód, který rozšifroval naši potřebu setkat se s Kristem víc, hlouběji a pravdivěji, než je nám to doma možné. Tato šifra zazněla slovy otce Jacquese „je potřeba nechat se napřed navštívit Bohem, abychom mohli znovu milovat bližního.“ A jako červená nit se táhnou jeho přednáškami myšlenky o pokoji – ovoce jeho modliteb a životních zkušeností, které vydal ve své poslední knize, traktátu „Hledej pokoj a jdi za ním.“ V síle tohoto Kristova odkazu člověk vidí jako v zrcadle lživost některých rádooby milosrdných postojů, cítí, že se zraněným srdcem skrývajícím před druhými hluboko svou bolest nelze dělat pravdivé skutky lásky k bližnímu a už vůbec ne zrcadlit svým životem Boží lásku – Boží Milosrdenství k nám. Mnozí z účastníků konference jsou na tom stejně jako apoštolové vracející se utmáčení a unavení ze svých cest a služeb bližním k Ježíši a on jim říká: „pojďte někam stranou a odpočiňte si“, a je tam jenom pro ně. Nejde jen o slova, moudrost vyřčených myšlenek, písně chval, což všechno už samo o sobě velmi vzpružuje lidského ducha, ale člověk má chuť „zout si opánky, neboť místo, kde stojí, je půda svatá...“ Obyčejná tržnice, místo kupčení s majetkem, výstavištní hala, a Bůh toto místo

Od papeže Sixta II. dostal diakon Vavřinec prozřetelný naléhavý pokyn, aby ihned prodal veškeré bohoslužebné nádoby i další předměty, a aby takto získané peníze neprodleně rozdal chudým. Ještě než se mu však podařilo celý tehdejší movitý majetek římské církve zpeněžit, nechal si ho zavolat římský prefekt, císařův náměstek. Těžko říci, zda náhodou nebo na základě nenávistného udání. A ten císařův náměstek Vavřince posměšně vyzval, aby jako správný křesťan udělal dobrý skutek a církevní finanční prostředky vlastenecky věnoval na úhradu žoldu římských legionářů, válčících od počátku Valerianovy vlády s Peršany.

Vavřinec si úspěšně vyžádal odklad na tři dny, během kterých stihl Sixtův poslední příkaz důsledně vyplnit. Takže všechny peníze za rozprodaný movitý církevní majetek Vavřinec rozdal chudým lidem. S davem obdarovaných invalidů a žebráků se pak k byrokratickému náměstkovu vrátil a odvážně jej poučil, že jeho doprovod je cennější než všechno zlato. A že případná finanční pomoc těmto chudákům by císaře proslavila velmi pravděpodobně po celém světě. Jedna zpráva zaznamenává, že Vavřinec tehdy, vzhledem k těm přítomným obdarovaným invalidům a žebrákům, prohlašuje římskému prefektovi: „Chrám je skutečně bohatý, mnohem bohatší než váš císař.“ Že totiž právě to charitativní obdarování chudých je pravé bohatství církve.

Tento smělý návrh takřka státního systému sociální péče urážlivý císařův náměstek ovšem nepřijal a považoval to za vzpouru. A tento Vavřincův počin rozzuřil toho císařova náměstka natolik, že dal Vavřince ihned uvěznit a přichystat pro něho mimořádně výstražný způsob poprav. Ve vězení se Vavřinci ještě podařilo obrátit na víru a následně i pokřtít římského setníka, který však za to byl ještě téhož dne 9. srpna stát mečem. Jméno onoho vojáka neznáme, a proto v křesťanském kalendáři figuruje jako Roman (= Říman).

O míře zlosti a nenávisti císařova náměstka svědčí fakt, že 10. srpna roku 258 dal Vavřince upálit, vlastně zaživa upéct, na kovovém roštu nad rozdělaným ohněm. Podle tradice se uvádí, že během této strašně bolestivé poprav sv. Vavřinec se statečnou hrdotí řekl svým mučitelům: „Z jedné strany jsem již opečený, pokud mě chcete mít dobře udělaného, je čas mě otočit na druhou stranu.“

Pohřbili jej pak u cesty do Tivoli a na jeho náhrobní kámen dal papež Damas vyrýt nápis: Rány, plameny, mučení, řetězy, to vše mohla přemoci jen Vavřincova víra. Nad jeho hrobem byla již roku 330 postavena bazilika sv. Vavřince za hradbami (San Lorenzo fuori le Mura) a ještě dnes existuje v Římě třicet kostelů se světcovým jménem. Císař Konstantin I. nechal na památku umučení sv. Vavřince vybudovat malou modlitebnu. Papež Damasus I. ji nechal přebudovat na kostel, nyní tedy známý jako San Lorenzo fuori le Mura, zatímco na místě umučení vznikl kostel San Lorenzo in Panisperna. Rošt, na němž byl sv. Vavřinec umučen, je umístěn v kostele San Lorenzo in Lucina.

Podle tradice byl tedy sv. Vavřinec odsouzen na místě dnešního kostela San Lorenzo in Miranda, umučený na místě dnešního kostela San Lorenzo in Panisperna a pohřben na Via Tuburtina v katakombách presbytery Hippolitem a Justinem. Protože byl upálen či upéčen k smrti, je zobrazován s roštěm v ruce a oblečen v dalmatice.

Důsledkem zmíněných tří římských krutých poprav v jednom týdnu jsou dnes tři církevní mučednické svátky: 6. srpna sv. Sixta, 9. srpna sv. Romana a konečně 10. srpna sv. Vavřince. Mnoho křesťanů drží sv. Vavřince v hluboké úctě. Sv. Vavřinec je zejména uctíván v Římě, kde patří mezi městské patrony. Za svatého jej považují katolíci, pravoslavní a některé větve anglikánů a luteránů. Je patronem knihovníků, kuchařů a koželuhů. Je také patronem mnichů z Ampleforth College.

Modlitba za smíření z katedrály v Coventry

Anglický originál i český překlad modlitby z katedrály v Coventry je umístěn ve Vojenském kostele sv. Jana Nepomuckého v Praze.

Všichni zhřešili a odpadli od slávy Boží.

Otče, odpusť:

Nenávist, která rozděluje národ od národu, rasu od rasy, třídu od třídy.

Otče, odpusť:

Chtivou touhu lidí a národů mít, co jim nepatří.

Otče, odpusť:

Ziskuchtivost, která zneužívá práci lidských rukou a pustoší zemi.

Otče, odpusť:

To, že při pohledu na blaho a štěstí druhých závidíme.

Otče, odpusť:

Náš nezájem o stav vězňených, bezdomovců a vyhnanců.

Otče, odpusť:

Žádostivost, která znásilňuje těla mužů, žen a dětí.

Otče, odpusť:

Pýchu, která nás vede ke spoléhání na sebe a ne na Boha.

Buďte jeden vůči druhému laskaví, soucitní, odpouštějte jedni druhým, jako Bůh v Kristu odpustil vám.

Amen.

Opsal a přivezl z Prahy *MUDr. Vít Drápal*

Svatí na srpen

Sv. Vavřinec (Laurentius), jáhen a mučedník, (230 – 258), svátek 10. srpna

Svatý Vavřinec (Laurentius, Lorenzo) (230-258) byl římský klerik, jeden ze sedmi jáhnů, kteří byli umučeni při pronásledování křesťanů římským císařem Valerianem v roce 258.

Svatý Vavřinec se narodil okolo r. 230 ve městě Huesca, v tehdejší římské provincii Hispánie, tedy v dnešním Španělsku. Jméno Laurentius je odvozeno od slova laura, tedy vavřín. Příběh Vavřincovy mučednické smrti byl písemně zaznamenán již jeho současníky. Za perzekuce v době vlády císaře Valeriana v roce 258 zemřelo velké množství kněží a biskupů, zatímco křesťané náležící ke členům senátu byli zbaveni majetku a vyhnáni.

Tehdy v šestém roce vlády císaře Publia Licinia Valeriana (253 - 260) byl 5. srpna roku 258, na základě čerstvě vydaného výnosu o zákazu činnosti duchovních křesťanské církve, pod hrozbou trestu smrti, odsouzen v Římě po jen několikahodinovém procesu ke stětí mečem papež *Sixtus II.*, jen o rok dříve zvolený. Na cestě k popravišti jej následujícího dne 6. srpna doprovázel mladík, diakon Vavřinec, jenž v prvotní církvi vykonával funkci jáhna, archiváře, pokladníka, a který byl i koordinátorem církevní charitativní činnosti. Tradují se tato slova doprovázejícího sv. Vavřince k papeži Sixtu II.: „Kam jdeš, můj drahý otče, bez svého syna? Kam spěcháš, svatý knězi, bez svého diakona? Předtím jsi nikdy nepředstoupil před oltář bez svého služebníka, a nyní tak chceš učinit beze mne?“ A papež Sixtus II. mu údajně odpověděl: „Do tří dnů mě budeš následovat.“

přijal pro naději a víru lidských srdcí. Od okamžiku vstupu i nově přichozí cítí, že je tu správně, že toto je přesně ono místo, kde se teď má nacházet, a že neodejde s prázdnou, má-li naději v Hospodina. Nekončící řady kajčnicků před místem zpovídání, desítky obětavých, střídajících se kněží, kteří pomáhali svou modlitbou a rozhřešením rozevřít pouta bolesti a uvěznění bezvýchodnosti, s tím, že nikdo nebyl schopen udělat všechnu „práci“ na potřebném bližním sám. Setkání s přáteli, stovky knížek, ikony, hudba, modlitby v soukromých skupinkách, domluva dalších kontaktů, to jsou ostatní nezbytné kamínky do mozaiky postupného uzdravování každého z účastníků, který si uvědomil, že jeho láska k bližnímu může mít v očích Božích tak vážné trhliny, že by v konkurenci se Samaritánem asi moc neobstál.

Vojtěch Kodet nás svou tematikou „Bůh jako bližní“ (protože je nejbliže našemu srdci) chtěl uschnout k přijetí myšlenky, že Boží milost předchází lidské konání, a pokud to nerespektujeme, jednáme jako ti, co strkají vůz před koně a pak se diví, že to nejede. Přednášku Bogdana Stepieňa „Padl do rukou lupičů“ jsem neslyšela, protože v tu dobu, stojíc v dlouhé řadě penitentů, jsem meditovala, jak se to stalo mně. Tomáš Holub rozebral postoje současných „levitů“, podstatu jeho slov vystihuje prosba: „Ukaž mi, Bože, která z věcí, kvůli nimž v životě spěchám, je pro mě nebezpečná.“ Katka Lachmanová v úvaze o akčním milosrdenství upozornila na nebezpečí skryté hořkosti v srdci, která způsobuje zkreslené vnímání reality, mluvila o sériích naschvůlů v každodenním životě, kterými si vyšperkováváme vztahy. V neděli dopoledne Aleš Opatrný ve své staré dobré duchovní kondičce upozornil na nutnost jednoty lásky a úcty ke svému tělu jako podmínky téhož k bližnímu – „člověk je stvořen k obrazu Božímu a já to o sobě vím a vnímám to.“ A kéž nepatříme k násilným pachatelům dobra, kteří ho uskuteční, ať oběť chce nebo nechce. „Jdi a jednej také tak“ – jaký je rozdíl mezi charitou křesťana a nevěřícího? V tom, že my dokážeme vytvořit modlitbou kolem potřebného prostor, v němž Bůh může jednat skrze lidi účinněji.

Rozeslání otce biskupa Radkovského na závěrečné mši vycházelo z hloubi jeho srdce jistě si pozhánám, které naší zemi přináší činnost obnovných hnutí a komunit v církvi. „Jděte a vydávejte společně svědectví těm, kdo dosud nechťejí slyšet, nevěří vám, mají zavřené uši i uvnitř církve“.

A na závěr pár moudrých rad z přednášek otce Philippa:

- při vzniklém problému je potřeba napřed znovu najít pokoj ve svém srdci a pak teprve jít řešit ten problém
 - sympatie a ocenění lámou veškerá pouta, přidáme-li se k řečem o chybách, zvětšujeme břímě, které na těch osobách už tak leží
 - největší překážkou na cestě ke svatosti je strach v srdci a nedostatek odvahy
 - neochota – lenost – milovat druhého víc je zaviněna nedostatkem mé naděje, zmenšenou vírou
 - tvrdost srdce je způsobena strachem z vlastní nedostatečnosti
 - dnešní člověk klidně prodá svou svobodu za zajištění, ochranu a bezpečí a je ochoten za to trvale platit, proto je tak vystrašen mnohými texty evangelia v duchu „neodplácejte zlým za zlé“
 - prosme o rozlišení svých strachů a pak o to, aby nás jich Bůh zbavil
- P.S. Také zde každý večer podepisovali někteří autoři své knížky – letos tedy J. Philippe, Marie Svatošová a Radek Habáň z radia Proglas – jeho knížku *Můj deníček* mám doma už několikrát jako případný super dárek. Čtu si ji už potřetí, zda se při tom konečně zbavím hlasitých výbuchů smíchu, a je to o něco lepší.

Eva Blešová

Program Celostátního setkání animátorů Kroměříž 2010

Neděle 15.8. – 17.30 hod. - mše svatá – kostel sv. Jana Křtitele

Pondělí 16.8. – S Bohem naplno – co tomu brání? – Mons. Tomáš Holub, Politika dnes, svědectví života – Věra Luxová, Kudy mám jít, čím se mám stát? - P. Ondřej Matula, SDB a mnoho dalších témat

– 17.30 hod. – mše svatá v kostele sv. Mořice, celebruje arcibiskup D. Duka

Úterý 17.8. – 21.00 hod. – mše svatá v hale Domova mládeže ve Štěchovicích, celebruje P. P. Posád

Středa 18.8. – Vzory v mém životě jako svědectví? Svátí? Rodiče? Ostatní lidé? – P. Mirek Šimáček, Osobní modlitba – přátelské setkání s Bohem – P. Vojtěch Koukal, Jaký je náš Bůh – biskup J. Pačour a další přednášky

– 17.30 hod. – mše svatá v hale Domova mládeže ve Štěchovicích, celebruje P. K. Herbst

Čtvrtek 19.8. – 21.00 hod. - mše svatá v hale Domova mládeže ve Štěchovicích, celebruje P. F. Lobkowicz

Pátek 20.8. – Apologie víry – jak odpovídat na otázky víry – P. Jan Balík, Svoboda, geny a odpovědnost – P. Marek Orko Vácha, Život malého společenství a síla osobnosti – arcibiskup Jan Graubner a další přednášky

– 17.30 hod. - mše svatá v hale Domova mládeže ve Štěchovicích, celebruje P. F. Radkovský

Sobota 21.8. – 9.15 hod. – mše svatá v kostele P. Marie, celebruje arcibiskup J. Graubner
Na týdenní program se mohou přihlásit mladí i z našich farností. Na mše sv. je volný vstup pro všechny, i pro dospělé.

LÁSKA A PRAVDA PRO MANŽELE

- cyklus 3 víkendů duchovní obnovy manželství

Milí farníci,

na základě pozvání otce probošta vám komunita Emmanuel nabízí duchovní obnovu

LÁSKA A PRAVDA pro manžele mladé i starší, bez dětí i s dětmi.

Jednotlivá setkání obsahují společné chvály, přednášky, adoraci, vzájemné sdílení a mši sv.

Co je **LÁSKA A PRAVDA**?

Láska a pravda je apoštolská služba Komunity Emmanuel. Jejím cílem je podporovat lidský a duchovní rozměr manželství, rodiny a mladých lidí. Ukazuje manželství, lidskou lásku a sexualitu ve světle křesťanství. Vychází ze zkušenosti mnoha manželů i svobodných, lékařů, psychologů i kněží.

V odpovědi na výzvu Jana Pavla II. v encyklice Familiaris consortio předává věrně učení církve a ukazuje, že Boží láska je zdrojem a základem života rodiny. Láska a pravda vznikla v r. 1980 ve Francii jako služba pro Komunitu. Na žádost několika biskupů se rozšířila po celé Francii a zakrátko i v řadě zemí Evropy, Jižní a Severní Ameriky, Afriky a Asie.

Od r. 1993 slouží Komunita Emmanuel manželům a snoubencům i v České republice. Láska a pravda spolupracuje s Centrem pro rodinu brněnského biskupství a Národním centrem pro rodinu České biskupské konference.

A kdo je **Komunita Emmanuel**?

Komunita Emmanuel je sdružení věřících všech stavů života. Svě jméno odvozuje komunita z Písma svatého: „Hle Panna počne a porodí syna a dají mu jméno Emmanuel, to je přeloženo Bůh s námi.“ (Mt 1,23). Původ komunity je ve Francii, v Česku vzniká v roce 1990 v Brně, kde má své centrum při farnosti sv. Tomáše (více informací o komunitě na www.emmanuel.cz).

Témata jednotlivých setkání duchovní obnovy LÁSKA A PRAVDA

1. Bůh nás miluje jako manžele, svátost manželství.
2. Komunikace mezi manžely – slovní, tělesná a duchovní.
3. Výchova dětí a život rodiny.

Setkání se uskuteční v Kroměříži v následujících termínech:

* 18. - 19. září 2010

* 16. - 17. října 2010

* 20. - 21. listopadu 2010

Informace týkající se duchovní obnovy budeme postupně doplňovat a upřesňovat, podrobnosti na tel. čísle 736 522 815 nebo v Centru pro rodinu.

Primice ve Chvalnově

Když jsem v neděli 27. června sjížděl na svém elektrickém skútru z kopečku ku Chvalnovu, abych se zúčastnil primiční mše svaté novokněze P. Marka Glace, cítil jsem v podvědomí, že mne čeká něco mimořádně krásného. A opravdu. Už příjezd na křižovatku – kousek od kostela svatého Jakuba – mi přinesl radostné překvapení; pořadatelé se mne zeptali, jaké mám přání. Když jsem jim sdělil, že potřebuji nabít baterku svého mrňavého vozidla, tak jeden muž se nabídl, že by to šlo u něho v domě. Potom jsem se dověděl, že je to „náčelník“ zdejších hasičů. Potvrdil mi tím mou zkušenost, že hasiči nejen hasí požáry a dřou se do úmuru při povodních, ale dovedou pomoci i jiným způsobem. Pro mne jsou to jakoby pozemští andělé.

Protože jsem měl asi hodinku času, udělal jsem si procházku a uviděl tři pěkné rybníky, jaké jsem kdysi vídával někde jinde. Na můj dotaz starousedlíkům, zda jsou tady ryby, jsem dostal přesvědčivou odpověď: „Jsou tu velké ryby, různé druhy, a bývají zde výlovy jako jinde.“ Protože se mi zalíbila starodávná romantika těchto vodních zátiší, řekl jsem si, že někdy až sem pojedu, vezmu si fotoaparát.

A potom jsem byl účasten na průvodu z domu novokněze P. Marka na místo konání mše svaté. Každá taková slavnost mě velmi obohatí duchovní silou a výpovědí aktérů a svědků tohoto obřadu. P. Marek zdůraznil svým osobním svědectvím originální cestu k Bohu, skrze blahodárné působení Panny Marie, což mohu potvrdit i z vlastní zkušenosti. A další poznatek, který byl vysloven i na této mši svaté: „Zadarmo jste dostali, zadarmo dávejte.“ A to je ta pravá radost svatého Františka z Assisi, dávající smysl a naplnění pozemského putování k přípravě na život věčný.

Augustin Petřík